

MARKUS HIRSILÄ

**KUOLEMA
KULKEE
RATSAIN**

Kuolema kulkee ratsain

© 2023 Markus Hirsilä

Kansi: Markus Paajala

Kustannustoimittaja: Kukka-Maria Ahokas

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1903-9

Markus Hirsilä

Kuolema kulkee ratsain

Western

Isälle,
henkiselle lännen miehelle.

Luku 1

Maanantai

NYT

Muukalainen ratsasti preerialla, ja kaupunki siinsi hänen edessänsä. Leppeä tuuli heilutti rauhallisesti kitukasvuisia pensaita ja nostatti samalla ilmaan pölyä. Muukalaisen ratsu astui varmoin, vaikkakin väsynein askelin, sillä taival oli ollut pitkä. Kaksikko sulautui ympäröivään maisemaan varsin hyvin: muukalainen oli pukeutunut ruskeaan pitkään takkiin, joka oli sävyltään lähes täysin samanlainen kuin hevonenkin.

Ratsastajan pään yläpuolella liiteli musta varis, joka suuntasi edeltä kaupunkia tarkastelemaan. Sinisillä silmillään lintu pani merkille sheriffin toimiston, vaatimattoman parturin ja sekatarakaupan, joka näytti pullistelevan kaikenlaista pientä tavaraa kuistille asti. Hieman edempänä näkyivät pieni pankki, räätälin ja suutarin tilat ja niitä vastapäätä kaksikerroksinen talo, joka toimitti yhdistetyn saluunan ja hotellin virkaa. Sen vieressä erotui hevostalli ja pitkän keskuskadun päässä näkyi vielä yksi huomattavan isokokoinen puutalo. Havainnot tehtyään varis palasi takaisin ja istahti kadun alkupäässä olevalle aidalle odottamaan.

Aurinko oli laskeutumassa muukalaisen selän taakse, minkä vuoksi ratsastajan pitkä varjo saavutti kaupungin ennen kuin hän saapui keskuskadun päähän. Varsin kaukaa muukalainen näki, ettei kaupunkia voinut suureksi kutsua. Keskelle preeriaa rakennetussa kylässä ei ollut kuin yksi leveä pääkatu ja sen molemmin puolin rakennuksia vierä vieressä. Osa kyläläisistä kulki askareissaan talolta toiselle, mutta pääosin kaupunki tuntui valmistautuvan auringon lailla unten maille.

Pääkadun alkupään saavutettuaan muukalainen pysähtyi aidan viereen ja katseli hetken mustaa varista.

”Tämäkö se paikka nyt on?”

Lintu vastasi raakkumalla äänekkäästi. Muukalainen tunsi, että varis tuijotti häntä vaaleansinisillä silmillään. Sitten ratsastaja ohjasi hevosensa jälleen liikkeelle.

Muukalainen huomasi joidenkin ohikulkijoiden jääneen tuijotamaan. Suurin osa asukkaista kuitenkin soi hänelle ainoastaan lyhyen uteliaan silmäyksen ja sitten jatkoivat asioidensa toimittamista tulokkaasta enempää välittämättä. Ratsastaja laski kasvoiltaan suojana toimineen huivin ja otti lierihatun päästään ravistaen siitä pölyä hevosensa kylkeen. Hatun musta väri alkoi hiljalleen palautua näkyviin. Muukalaisella oli hyvin lyhyiksi leikatut vaaleat hiukset, jotka alkoivat selvästi harmaantua ohimoilta. Tämä yhdistettynä kasvojen juonteisiin kielivät eletystä elämästä, vaikka muukalainen ei vuosissa mitattuna erityisen vanha ollutkaan. Ihonväriltään hän oli vaalea, suorastaan kalpea. Mieleenpainuvien ominaisuuksien mieheissä olivat silti hänen pistävät ja vaaleansiniset silmänsä. Lisäksi muukalainen oli huomiota herättävän pitkä ja laiha. Jalvoja verhosivat siniset housut ja punertavat saappaat. Paljon elämää nähneessä satulassa erottui teksti ”Smith”. Pitkän takin alta vilkkuva asevyö oli ilmeisesti joskus ollut musta, mutta nyt niin kulunut, että oli ihme, miten niin loppuun käytetty vyö pysyi edes yllä. Kotelossa riippui valmiina nopeita tilanteita varten Smith & Wesson Model 3 -revolveri, jonka vaaleassa köynnöskaiverrusten koristamassa kädensijassa erottuivat nimikirjaimet ”K.H.” Aseen koreus verrattuna sitä kannattelevan vyön kuluneisuuteen oli silmiinpistävä. Satulalaukusta näkyi Winchester-kiväärin tukki ja siinä erottuvat nimikirjaimet ”T.T.” Vaikutelman kiertävästä matkalaisesta kruunasi ratsastajan taakse rullalle kieritelty viltti erämaassa yöpymistä varten.

Ratsastettuaan keskustukadun toiseen päähän muukalainen pysäytti ratsunsa yhdistetyn hotellin ja saluunan eteen. Kiinnitettyään suitset juottokaukalon yhteydessä olevaan paaluun ratsastaja taputti hevostaan hellästi tehden tälle samalla selväksi, että päivän työ oli päättynyt.

Saluunaan astuessaan tulokas sai saman vastaanoton kuin kaupunkiin saavuttuaan. Läsä oli ainoastaan kourallinen miehiä ja jokainen heistä tuntui pitävän huolen lähinnä omista asioistaan vilkaistuaan ensin sivusilmällä tulokkaan suuntaan. Tiskin takana seisoskeleva baarimikko Radalla Simmons nosti katseensa kohti muukalaista, otti kasvoilleen ammattilaisen hymyn ja tervehti vierasta. Kookkaan nenän alla hänellä oli ohueksi viivaksi ajellut viikset, hänen hiuksensa olivat mustat ja kiharat. Paksu tukka sojotti joka suuntaan, joten baarimikko ei selkeästi kantanut suurtaakaan huolta hiustensa siisteydestä. Hän oli pukeutunut mustaan paitaan ja valkeaan esiliinaan. Simmons oli ehtinyt nähdä uransa aikana jos jonkinlaista kulkijaa eikä siksi hämmästynyt tuntematonta asiakasta muiden kaupunkilaisten lailla.

”Mitä saisi olla?” tiedusteli Simmons pyyhkien samalla olutlasia suttuisen esiliinansa etumukseen.

”Viski voisi maistua, mutta vain yksi”, totesi muukalainen ilmeettömästi. ”Ja voisin ottaa huoneen yöksi.”

”No sehän meiltä onnistuu”, vastasi baarimikko, kaivoi tiskin alta esiin paukkulasin ja ryhtyi kaatamaan siihen halvinta mahdollista viskiään. Paikalliset eivät yleensä olleet tarkkoja juomiensa laadusta, eikä tämäkään uusi tulokas tuntunut nyrpistävän nenäänsä.

Simmons nosti muukalaisen eteen hotellin vieraskirjan ja sen viereen pienen mustepullon. ”Laittakaa nimenne tähän. Ja jos ette osaa kirjoittaa, voitte merkitä siihen haluamanne puumerkin.”

Muukalainen vilkaisi baarimikkoa vaaleansinisillä silmillään lievästi hämmästynyt ilme kasvoillaan. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään. Hetken vieraskirjaa silmäiltyään hän tarttui tarjottuun kynään, kastoi sen mustepulloon ja kirjoitti hienostuneella käsialalla vieraskirjaan nimen: James Anderson.

Baarimikko käänsi kirjan ympäri ja tuijotti paperilla kuivuvaa mustetta. Hän nyökkäsi vaikuttuneena tulijan käsialasta ja kaivoi itsestään esiin entistäkin palvelualttiimman asenteen.

”Saisiko olla sikari juomanne kera?”

”Ei kiitos, en polta”, totesi Anderson ja tyhjensi viskipaukkunsa yhdellä kulauksella.

”Kai sinä sentään naisia harrastat?” kuului jostain läheltä ilki-kurinen ääni.

Anderson käänsi päätään samalla kulmiaan rypistäen. Hän ei muistanut, milloin olisi viimeksi tavannut ihmisen, joka onnistui ensivaikutelmallaan tekemään yhtä vastenmielisen vaikutuksen. Likaisesta esiliinasta ja muutamasta käsissään olevasta tyhjästä oluttuopista Anderson päätteli, että miehen täytyi olla jonkinlainen saluunan apupoika. Mies hymyili leveästi, ja Anderson huomasi, ettei tällä ollut suussa enää kuin muutama hammas tallella. Ne jäljellä olevatkin näyttivät kovin haurailta ja olivat sävyltään syvän keltaiset. Miehen leukaperää verhosi ruokkoamaton parransänki. Mies seisoi silminnähdessä etukenossa ja huonon ryhdin lisäksi apinamaista vaikutelmaa vahvistivat luonnottoman pitkät kädet. Hän ei ollut mitaltaan erottuvan pitkä tai lyhyt. Silti miehen tapa kantaa itsensä sai hänet näyttämään uhoavalta, pienikokoiselta ja hygieniaansa huolettomasti suhtautuvalta riidahaastajalta.

”Mene sinä Davis vaikka keittiöön auttamaan siivoamisessa”, totesi alaisensa käytöksestä harmistunut baarimikko ja viittoi laajalla kädenheilautuksella kyseistä Davisia poistumaan. Seurasi muutaman sekunnin mittainen tuijotuskilpailu, jonka aikana näytti siltä, ettei Davisilla ollut aikomustakaan totella baarimikon käskyä.

”Mihin sinä John jäit? Ei täällä ole vielä työt tehtynä!” Tiukka-sävyistä ilmoitusta säesti rätti, joka iskeytyi voimalla apupojan rintaan ja säpsäytti tämän hereille. Davisin viereen oli ilmestynyt häntä vanhempi nainen, joka oli pukeutunut kuluneeseen leninkiin, ja vyötäisiltä roikkui arvatenkin tiskivedestä kostea esiliina. Tuiman naisen harmaantuvat hiukset oli sidottu niin tiukalle nutturalle, että se varmaankin riitti suoristamaan useammankin rypyn hänen kasvoiltaan, Anderson ajatteli hiljaa mielessään.

Baarimikko ei ollut koko aikana siirtänyt katsettaan pois alaisensa silmistä ja nyt hän tavoitti ne taas. ”Suosittelen totte-

lemaan, Davis. Tiedät kyllä itsekin, että Isabel saa lopulta aina haluamansa.”

Tällä kertaa apupoika totteli, joskin hänen itsetyytyväinen hihtyksensä kuului vielä takahuoneestakin.

”Pahoittelut alaiseni puolesta”, sanoi Simmons Andersonin puoleen kääntyen. ”Tämä meidän John Davisimme on yksinkertainen mies, jolla on yksinkertaiset hovit. Kaupungilla liikkuvien huhujen mukaan hän vietti lapsuutensa viinan ja väkivallan varjossa, mikä selittänee ainakin osan hänen käytöksestään. Useimmiten hänestä on kuitenkin hyötyä, kunhan vain muistaa suunnata hänen energiansa hyödylliseen työhön. Yleensä vaimoni onnistuu pitämään hänet aisoissa keittiön puolella.”

Anderson ei vastannut, mutta hipaisi sormillaan hattunsa lieriä merkiksi, ettei kannaa kaunaa välikohtauksesta, ei ainakaan baarimikolle. Sitten tulokas palasi takaisin kadulle, talutti hevosensa tallille ja vei ratsunsa ruudulliseen paitaan pukeutuneen tallipojan osoittamaan pilttuuseen. Anderson toivotti eläimelle hyvää yötä ja riisui satulan ja suitset. Muuta omaisuutta hänellä ei ollutkaan mukanaan.

Astellessaan hotellin yläkertaan johtavia portaita Anderson pani merkille puulautojen äänekkään natinan. Käytävän päästä hän löysi itselleen osoitetun huoneen ja tarkasteli hetken näkymää oviaukossa seisten. Sisustus oli yksinkertainen: sängyn, tuolin ja pienen pöydän lisäksi muuta ei tarjolla ollutkaan. Vastapäätä oleva ovi johti pienelle parvekkeelle. Sieltä avautui näkymä kaupungin ylle ja aavalle preerialle, jonka keskelle kaupungin rakennukset oli rakennettu.

Anderson laski hevosen varusteet sängyn viereen ja kaatoi pöydälle asetetusta isosta kannusta vettä metalliseen vatiin. Pitkän taivaalla vietetyn päivän jälkeen lämmin vesi tuntui kasvoilla suorastaan taivaalliselta. Käsillä oleva pyyheliina oli onneksi puhdas, joten virkistäytymisen kokemus oli täydellinen. Sen jälkeen

Anderson etsi tottunein elein satulalaukustaan nokkahuilun ja astui ulos parvekkeelle. Pieni, taidokkaasti koristeltu soitin oli ajan myötä tummunut. Huilun kylkeen kaiverrettu nimi paljasti, että soitin oli valmistettu omistajalleen persoonalliseksi itseilmäisun välineeksi.

Oli pimeää, mutta ilma ei ollut vielä ehtinyt viiletä. Kaupungin keskustatua valaisi muutama soihtu ja öljylamppu, joiden luomaa himmeää valoa lukuun ottamatta pimeys oli kietonut yhteisön hiljaiseen syleilyynsä. Lempeä yöilma otti vastaan nokkahuilun sävelmät. Surumielinen musisointi oli vahvasti mollivoittoista ja Anderson tuns rentoutuvansa sitä mukaa kun surumieliset sävellet nousivat kohti taivasta.

Parvekkeen kaiteelle istahti musta varis. Se ei juuri erottunut yötaivasta vasten, mutta syystä tai toisesta Anderson aisti sen läsnäolon. Jos varis olisi osannut lukea, se olisi ehkä huomioinut soittajan käsien alta nokkahuiluun kaiverretun kirjainyhdistelmän HEL. Lintu ei raakkunut eikä lentänyt pois silloinkaan, kun Anderson toivotti sille hyvät yöt ja palasi huoneeseensa.

Sen jälkeen tulokas etsi takkinsa taskusta valokuvan. Kulunut mustavalkoinen kuva oli vankkatekoista pahvia, joten se oli kestänyt aikaa ja räsistystä hyvin. Huoneen hämärässä ei ulkopuolinen olisi saanut selvää kuvasta. Anderson kuitenkin tiesi, että se esitti pariskuntaa parhaimpiinsa pukeutuneina ja heidän keskellään, yhtä edustavasti vaatelettuna, istui arviolta 12-vuotias hymyilevä poika. Hetken ajan pahvista pintaa sormella siveltyään Anderson asetti kuvan takaisin takkinsa taskuun, riisuutui ja kävi lepäämään tietäen, ettei unen tuloa tarvinnut pitkään odottaa.

Villin lännen kaupunkiin ratsastaa muukalainen ja majoittuu kaivoskaupungin ainoaan majataloon. Paikallisiin verrattuna mies on huomiota herättävän pitkä, vaalea ja sinisilmäinen. Mutta missä asioissa hän on oikeastaan kaupunkiin tullut? Seuraavien päivien aikana tapahtumat kehittyvät kohti vääjäämätöntä tragediaa, jossa lopulta oikeutta jaetaan revolverein ja kiväärein.

Markus Hirsilä (s. 1980) on Pirkanmaalla asuva toimittaja. Kuolema kulkee ratsain on hänen kolmas kirjansa.

